

2014 augusztus-szeptember

BÁCSFEKETEHEGYI HAVILAP

11. ÉVF. 8-9. SZÁM(118)

ISSN: 2217-3706

ára: 50 din

Fecske

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

A Fecske legutóbbi kiadása óta, több említésre méltó feladatot sikerült elvégeznünk:

- A Becsei úton lévő Krivaja hídtól a Titó Marshall utcáig letakarítottuk a gyalogjárdát a felgyülemlett földtől, fűtövektől és szeméttől
- Településünkön megtörtént az általános szűnyog és kullancsirtás
- Tekintettel a teljes elévülésre, a Temető utcában új vezetéket helyeztünk el a vízhálózat bizonyos szakaszán
- Az Eko-kút vízminőségének a megőrzése végett, új „mosófej” (fontos eleme az időrend szerint történő vízmeztisztításnak) lett beszerelve a rendszerbe

- Folyamatosan végezzük az útpadkák nyesését, valamint az innen származó föld eltakarítását (Lenin utca stb.), valamint a földes utcák karbantartását (Proletár utca)

- Az idén is, az elmúlt évekhez hasonlóan, településünk, játszótereink faelemei fel lettek frissítve, azaz át lettek festve

- Nagy rendszerességgel történik a közterületek (szeméttelp, nagytemető, kistemető, útkereszteződések, elhagyott házak, átjárók, hidak, „kisközkö”, játszóterek stb.) karbantartása és kaszálása, ami tekintettel a

csapadékos dús évre, igen komoly erő és idő bevetést igényel

- A nagy esőzések miatt, több ízben is szükség volt és jelenleg is van - tekintettel arra, hogy rendszeresen nagy mennyiségű csapadék zúdul településünkre - rendkívüli beavatkozásokra, melyeket többnyire az elhanyagolt esővíz elvezető árkok és az elteltődött hidak okoznak. Kihasználnám az alkalmat és megkérném lakosságunkat, hogy az igen kellemetlen gondok (saját és mások számára egyaránt) megelőzésének érdekében tartsuk tisztán és tegyük funkcionálissá árkaikat

- Az elmúlt időszakban említettük, mára pedig meg is történt: a közbiztonság növelésének érdekében, 2 darab kamera lett kihelyezve Bácsfeketehegyen: egy a Petőfi Sándor és a Titó Marshall utca sarkán, egy pedig a központban, pontosabban a Foto Tusup fényképészet előtt. Bízunk benne, hogy kihatással lesz a nemkívánatos esetek számának a csökkentésére.

- Továbbra is igyekszünk (sajnos az idő vasfoga egyre több ilyen eredményez) az utakon keletkezett lyukakat betonnal kitölteni, több utcában ez már meg is történt (13. július, Nikola Djurkovity, Hős, Lenin, Vasút stb.)

Juhász Attila

AZ IZIDA HÍREI

Topolya a napokban a tolerancia fővárosa volt. Emlékezzünk csak, mi is a tolerancia?

A tolerancia latin eredetű szó, elsősorban türelmességet jelent mások véleménye, főleg vallása, világnézete, etnikai vagy nemzeti hovatartozása, illetve más egyebek iránt. Na persze, itt jövőnk az Izida tagjai is a képbe a tolerancia említésekor. Sokat beszélünk akár az esélyegyenlőségről a toleranciáról de, a mai világban teszünk is érdekében valamit? Minden embernek, legyen az "szőke vagy barna" vannak értékei és ha egymáshoz toleránsak vagyis türelmesek vagyunk, boldogabb és vidámabb életet élhetünk. Minderre rámutatott a "KisBácska" a szkle-

rózis-multiplexben megbetegedetteket tömörítő civil szervezet mely meghívásának tettünk eleget július 2-án egy nagyon szép találkozóra mely a tolerancia nevében lett megszervezve. A találkozót a topolyai tó partján tartották meg ahol megint sok minden újat tanultunk, új barátokkal találkoztunk ami nagyon fontos egy rohanó

vadvilágban.

Mondhatnám, hogy az egész munkánk a júliusi hónapban erről szólt. A toleranciáról, az esélyegyenlőségről. Műhelymunkáink mellett, önállóságot tanultak az Izidások, megismerték a körülöttük lévő ter-

mészetet, mondhatnám, hogy igazi természetbúvárokként járták körül a ludasi tó partját. Egy fantasztikus sátoztáborot vertek fel a tó mellett. Horgászás, társasjátékok, állat és növények ismertetése és játszás volt a programban. A játékokat Balassa Emese vezette anyukája Erzsike pedig finom falatokkal kedveskedtek a tábor lakóinak.

Tíz éve fogadja a Balassa és az Ali család a kis csapatunkat és úgy látszik megkellett várnunk a jubiláris tíz évet, hogy üdvözölhettük táborunkban a Kishegyes község polgármesterét, Marko Rovčanint, aki a sok elfoglaltsága mellett fontosnak találta az izidás gyerekek, fiatalok és kísérőik meglátogatását. Csakis köszönettel tartozunk neki!

Vendégeink voltak a táborban még a Kosztolányi Dezső Diáksegélyező Egyesület egy csoportja mely az autista gyerekek specifikus nevelésével, oktatásával foglalkoznak. Az ismeretek, kapcsolatok mind hozzásegítenek bennünket, hogy munkánk a gyerekekkel, fiatalokkal mind szakszerűbb legyen.

Tagjaink sokszor megtapasztalják, hogy egy nap hány embertársunk megy el szó nélkül mellettük de vannak olyanok is akik megállnak, köszönnek, kérdeznek valamit esetleg még adnak is. Talán azért van ez így mert maguk is megtapasztalták, hogy milyen nehéz szűkös anyagiak mellett nap, mint nap megélni. Az embernek meg kell szoknia a nehéz helyzetek kezelését és ehhez segít hozzá a Hit és Fény tábor is mely Magyarokán is van megtartva. Az egy hetes tábor alkalmat ad arra, hogy a táborlakók megerősítsék hitüket, és megtanuljanak remélni.

Év végéig eredményesebb, minőségesebb munkát bírnak elérni. Ugyanis a Kishegyes község önkormányzatának a támogatásával, a közmunka keretein belül, négy munkatársat bírnak foglalkoztatni a napköziben. Ezzel lehetőséget kapunk, hogy több csoportban egy időben folyjon a munka és így az azonos képességű gyermekek és fiatalokat külön csoportban tanulhatnak, dolgozhatnak. Öko-kamp lakói voltak tagjaink Szenttamáson. A szenttamási Gyöngy, idén nyolcadik alkalommal szervezte meg az Öko-kamp rendezvényét ahol a központi téma ezúttal is a környezetvédelem volt, de emellett naponta más-más műhelymunka is folyt. A gyerekek tettek egy virtuális sétát a világ körül, betekintést kaptak a hulladék újrahasznosításának fontosságáról, felelevenítették a régi mesterségeket, az utolsó napon pedig a természettel barátkoztak. Idén a szervezők versenyjellegű vetélkedőket is terveztek, így lett Játék határok nélkül és Talentum tehetségkutató verseny is.

Minden kedves olvasónak jó pihenést kívánunk a nyári időszakban!

V I S S Z A P I L L A N T Ó

KÖZSÉGI HÍREK

Vuk-díjasok fogadása

2014. június 6-án Kishegyesen a Tűzoltó Otthonban

átadták a Vuk-diplomákat az általános iskolát kitűnő eredménnyel fejező diákoknak. Ki kell hangsúlyozni, hogy sikeres volt ez a generáció, ugyanis 19 tanuló érdemelte ki a községben ezt az elismerő oklevelet. Kishegyes község önkormányzata ajándécsomaggal jutalmazta meg a Vuk-díjasokat.

Árvízkárosultak megsegítése

A minisztériummal egyeztetve került sor a Községi gazdák adományának átadására. Az adományt a minisztérium által biztosított jármű szállította el az obrenováci gyűjtőpontra.

Kamerarendszer bemutatása

A kivitelező cég bemutatta a községi vezetőségnek

Szerbiában a jelenleg legmodernebb térfigyelő kamerarendszer működését.

Sikeres pályázat a Szociális minisztériumnál

A Község Önkormányzata sikeresen pályázott a Munkaügyi Foglalkoztatási és a Szociális Politika Minisztériumánál. A pályázaton elnyert összeg 1,5 millió dinár. Ezzel a pénzel kiegészítjük a saját forrásainkat, aminek köszönhetően a Geronto és falugondnoki szolgáltatást zavartalanul tud működni az év végéig. Ezen felül az

összeg lehetővé teszi egy új jármű beszerzését, amivel hatékonyabbá tudjuk tenni mindhárom település időseinek gondozását.

Kamerarendszer átadása

Az átadáson jelen volt ifj. Juhász Bálint Tartományi Gazdasági titkárhelyettes, aki elmondta, hogy több mint másfél millió dinár lett jóváhagyva a kamerarendszer és Wi-fi hot-spotok kiépítésére, amelyre Kishegyes Község Önkormányzata sikeresen pályázott és biztosított rá önrészt. A sajtótájékoztatón ott volt községünk elnöke Marko Rovčanin, Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes, valamint Hallgató Imre a Képviselő- Testület elnöke.

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG HÍREI

Július 9-11. között tartották meg Sepsiszentgyörgyön (Románia) a 7. Magyar Református Világtalálkozó rendezvényét valamint a Generális Konvent kibővített ülését. A jeles egyházi rendezvényen Bácsfeketehegyről, Orosz Attila esperes és Hallgató Imre főgondnok vettek részt. A

mazott püspök hirdetett. A találkozót az első nyári katekizáción (1955) résztvevők szervezték és az egykori lelkészek gyermekei a világ minden tájáról eljöttek erre az alkalomra. Nagy élmény volt számukra a sok-sok év utáni újbóli találkozás.

házigazda az Erdélyi Református Egyházkerület volt. Július 18-án ún. „papgyerek” találkozót tartottak Bácsfeketehegyen. Hálaadó istentiszteletre került sor a templomban, amelyen ígét Csete Szemesi István nyugal-

Július 20-án vasárnap az istentiszteleten ifj. Dobos Ágoston (Ágoston Sándor néhai püspök dédunokája) békésszentandrásai lelkipásztor hirdette az ígét.

O.A.

A Tartományi, Közigazgatási és Nemzeti Közösségi Titkárság támogatásának köszönhetően a tavalyi évben a bácsfeketehegyi Helyi Közösség megkezdte az utcanev táblák felújítását a falu területén. Első fázisban új táblák jelzik az utcák nevét a főutcán és a rá csatlakozó mel-

lékutcákban.

Az idei évben a bácsfeketehegyi Helyi Közösség ismét eredményesen vett részt a fent említett Titkárság által kiírt pályázaton, így idén folytatódhatnak a már megkezdett munkálatok, újabb táblák kihelyezésével a falu központjától kifelé haladva.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a Tartományi, Közigazgatási és Nemzeti Közösségi Titkárságnak a támogatást!

HAZANÉZŐ

Most, ebben a cseppet sem kedvező júliusi időjárásban régi feketicsi nyarak képei jelennek meg a szemem előtt. Mintha csak véletlen, aminek semmi célja nincs, és talán nem is lehet. Mert mi célja lehetne egy-két emlékképnek? Csak megnehezítik a jelen elviselését... És ezen a ponton abbahagytam az érzelmeskedést.

Szóval az emlékképeimen nyár van, elviselhetetlen forróság. Ami ugye megint nem fedi a valóságot, hisz a többség azért valahogyan csak elviseli, még akkor is ha éppenséggel nem szökik meg valamelyik tengerpartra. Szóval forróság van, és az aratás után ottmaradt szalmán tekerjük a bicikli pedálját. Lehet, hogy a kánikulában ez nem a legjobb és leghűsítőbb tevékenység. De mit lehet tenni? Ha valamit fiatalon elhatároz az ember, akkor azt véghez is viszi, a rosszálló tekintetek ellenére. Mi is ezt tettük. Nyomtuk a pedált, ahogy csak tudtuk, és közben azon neveltünk, hogy a szüleink feleakkora erőbedobással kétszer olyan gyorsan haladnak mint mi. Közben természetesen feleannyira sem izzadtak le. És talán nem is lihegték olyan hangosan, mint mi. De mi ezt az utat választottuk. Talán azt is elénekelhettük volna, hogy I did it my way... Mert miért is ne? Ki merészelte volna megtiltani? Mint ahogyan azt sem, hogy az autóúton menjünk át a

Ezt figyelembe véve, anélkül, hogy pontosan utánaszámolnék, megállapíthatom, hogy cirka egymillió dinárt kellett volna befizetnünk az államkasszába.

Ráadásul ott volt az a sok traktor és lovas kocsis, amely a felüljáró mellett szabályos átkelőt alakított ki, és napi rendszerességgel használta is azt. A büntetés összege talán több tízmillióra rúgna...

De ma már senki sem szeg így törvényt. Az autóút négysávos lett, és kerítés veszi körül, ráadásul középen ott a szalagkorlát. A híd most talán jobban meg van terhelve, mint eddig bármikor.

kerékpárokkal, minden egyes alkalommal. Ennek egyáltalán nem mi voltunk az okai. Úgy találták ki odafönn, hogy az autóút a mi dülönket keresztezze, a híd viszont túl messze volt (mint ahogyan az már Richard Attenborough 1977-es filmje óta szállóigévé vált), így kénytelenek voltunk törvényt sérteni. Volt olyan hét, hogy minden egyes nap rá voltunk kényszerülve (kényszerítve?) erre a büntényre. Manapság gyalogosként a piros jelzésnél átmenni a zebrán 5000 dináros büntetést von maga után.

Habár valószínűleg most már nem használják a biciklisek olyan mértékben, mint xx évvel ezelőtt, hisz példának okáért már én sem koptatom a kerékpárom gumijait a feketicsi határban. Most pedig szakad az eső, és a forróság ugrik be, habár akkor sokkal jobban örültünk az esős napoknak, hisz akkor nem kellett törvényt sértenünk...

Benedek Miklós

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

„MA MÁR MINDEN MEGTÖRTÉNHEK”

(Orbán Viktor)

Nem elég, hogy az idő olyan amilyen, vagy túl párás, vagy hideg van, vagy esik, pedig nem is várjuk ennyire, de szerencsére, nem történt olyasmi, aminek nem kellett történnie (meteorológiailag), de tudjuk, ha jó lesz a kapások termése, az árral fogunk elégedetlenek lenni. Ez mellett engem pont e cikk leadása előtt „szórakoztatott” a gépem, így nagyon bizonytalanná vált a cikk leadása. Na, de a technika csodája beadta derekát, és szerencsém lett Önök elé terjeszteni gondolataimat.

Ahogy mindenki tudja, annak alapján, hogy segíts magadon, Isten is megsegít, nekiestem tavaly tanulni, hogy Magyarországon is idegenvezetői vizsgát tegyek. Ebből gondoltam, hogy ha meglesz, fizetést is várhatok, hogy ne csak, mint egy lélektelen pária tengjek-lengjek, várjam a holnapot, ami így sem, úgy sem hozt semmit, vagy az utolsó evilági napomat, amit meg egyáltalán nem siettettek, pedig, már ha reálisan gondolkozunk, akkor nem is olyan elvetetendő gondolat. Na ez is meglett, László napon, tehát, most már csak a munka hiányzik, igaz, volt is valamennyi, de ez kevés.

Miért is hengegek? Nem azért, mert minden szerénység kiveszett belőlem, hanem így akarnám másnak is tudtára adni, hogy tegyen valamit a saját jövőjének jobbra fordításának érdekében. Lesz e változás? Nem biztos, de nélküle, még esély sincs rá. Nem egyszer írtam, hogy tanulni, tanulni, tanulni (nem V I Lenin), hanem, minden normális gondolkozó(dó) ember véleménye, mert akár hova fog jutni falunk polgára, jól fogja majd magát érezni, meg ha akar majd haza is jöhet, ha majd azt látja, hogy itthon fog sorsa jobbra fordulni. Igen tanulni kell, mert először nyelvtudás, de akármilyen más tudással mellette, nem fog boldogulni, még „képzetlen” munkásként sem. Itt van ez a szerencsétlen informatika, alig pár éve „ismerkedtem” meg vele, sajnos csak alap szinten, ma már vért izzadok, ha valamilyen komolyabb „egyszerű” dolgot kell produkálnom rajta, mert képzeljék, a fent említett vizsgán, nem csak a szaktudás, ma művészettörténelem, földrajz és a többi tantárgyak voltak fontosak, hanem az informatika is (hogy rúgja, meg a ló). Na, de sikerült, még ha olyan szinten is vagyok, mint ha a közönséges kézírásnál, darutollat hegyeznék, majd valamilyen kormozó anyag oldatába mártva kanyarítanám oda a szavakat, valamilyen papiruszra. Mert jelentést kell írni a munkaadónak, mert a „törvény” követeli, hogy ha „baj” van/lesz, akkor bele bírjanak kapaszkodni, és bűnbakot tudjanak belőle farnagi. Ez van, viszed, vagy hagyod?, Akarsz dolgozni? Akarsz élni/megélni? Naná! Akkor pofa be, és csináld! Ez van. Ha meg jól megnézzük, akkor elég olcsón megúsztam. Beépíthettem eddigi tudásomat, megleptem a Minisztérium által kinevezett bizottságot. Ilyenek vagyunk mi Délvidékiek, megmutatjuk, hogy minket sem a gölya hozott. Tehát más is megcsinálhatja, már csak azért is, meg saját magáért is, de vannak, akik már többet is tettek meg még többet is fognak tenni. Igen, csak vala-

milyen ok(ok)ból, nem hirdették ki sikereiket a nyilvánosság előtt. Miért, szerénységből, vagy hogy akik nem tették meg a hasonló huszárvágást, fitymálva, lenézően ne csapjanak a kezükkel, hogy minek, meg hogy hiába, és ezzel elkeserítsék örömeiket. Abban, azonban, hogy másnak mi köze hozzá, abban már nincs igazuk. Az Ő örömeik igenis a közösség öröme, és büszkének is kell lennünk rájuk.

Történjen meg már nálunk, hogy segítünk egymásnak és, hogy örülünk is együtt egymás sikereinek, és nem azt firtatjuk, hogy mi és honnan, meg miből, és kinek van. Csúnya dolog. Az öröm a segítség, a közös eredményes munka, az szép. Higgyék el!

Együtt, de mindannyian az erőnknek megfelelően tegyünk kisközösségünk, de magyarságunk asztalára, itt, itthon, polgártársainkkal együtt (mármint azokkal is, akik nem azok, de akarnak velünk együtt élni, dolgozni), hogy nekik is legyen hasznuk mindabból közösen, ami nekünk is jó. Anyagi és szellemi javakat is osszunk meg, megéri. Most, hogy bemutatom, más vidékek, de vidékünk szépségeit, történetét, szokásait másoknak, elfog egy jó érzés, hogy adtam azoknak az embereknek valamit, amiről nem tudtak, vagy, ha tudtak, de nem láttak eddig, gazdagabbak lettek és ezután más gondolatokat formálnak már a mi világunkról is, és nem csak, „bizonyos” még ha a TV-től szerzett "aszonygyákon" alakítják ki véleményüket.

Nézve a TV-t hát ki lesz a Vasutak főnöke? Sajnos egy olyan pógár, bizmizmen, aki eddig mindenből többet elvett, mint ami volt, minden eddigi rendszerben az utóbbi huszonöt évben, hogy félek, hogy a vasutat, nem a hatvanas évek szintjére hozza (fejleszti) majd vissza, hanem a síneket is eladja, egy közeli vasműnek, rosszvasként, hogy ebből is hasznot húzzon.

Amúgy nagyon úgy néz ki, hogy lehet, hogy az Első Világháború kitörésének századik évfordulójára kitör egy újabb háború, úgy látszik régen volt. De amilyen pechesek vagyunk, majd minket kikerül, pedig minden fejlődés, gyarapodás, megújulás, haladás, a háborúk után szokott bekövetkezni, de mi ezt sem érdemeltük meg? A TV-ben azt is láttam, hogy új privatizációs törvényt csinálnak a Parlamentben az iparunk maradékának, pedig sokkal jobb lenne, ha ipartörténeti skanzent (élő múzeum) lenne belőlük, ahova nyugati turistákat lehetne jó pénzért vezetni, hogy lássák, hogy itt mit képzelnek, XXI. századi technológiának, modern iparnak.

Kisütött a nap, úgy látszik nem tettem kalapot, felforr az agyam, de kicsit túl élesen látom, keserűségemben a dolgokat.

Lesz még ez az ígéret földje, de ne csak várjuk, de tegyünk is érte, mert minden megtörténhet.

Biro Csaba

Gondolatok

Csak előre

Úgy gondolom, hogy alapvetően kétféleképpen tudjuk élni életünket. Az egyik életforma arról szól, hogy csak a rosszat látjuk meg körülöttünk és önmagunkban a másik pedig arról, hogy töretlen hittel megyünk előre, vállalva a mindenkori kihívásokat, megpróbáltatásokat.

Gyakran találkozhatunk olyan emberekkel akik csak panaszkodni tudnak, semmi sem jó nekik amivel szembesülnek mindennapjaikban. Ez sem jó, az sem jó, régen sokkal jobb volt, igazságtalan az élet, értelmetlen annak minden jobbítási szándéka mondogatják, miközben a reménytelenségi állapot terjesztésével és irigykedéssel mérgezik önmagukat és a környezetükben élőket. Ők azok a negatív hangulatot árasztó emberek akiknek semmi sem jó, csak rosszat tudnak mondani másokra, megszólják a másként gondolkodókat, a bizakodni akarókat. Kétlem, hogy az ilyen viselkedésű emberek döntő többsége szándékosan rontja maga körül a levegőt, inkább tartom valószínűleg azt, hogy sok átélt és megoldatlan gonddal a hátuk mögött nincs erejük ahhoz, hogy kitorjenek az önként vállalt, védőpáncélként hordott életformájukból. Idegen nekem ez az életforma ezért nem szeretnék sokáig az ilyen emberek bőrében lenni.

Ezzel szemben vannak olyan emberek is környezetünkben akik ritkán panaszkodnak, pedig lenne rá okuk, hiszen elrontott országunkban könnyű okot találni a zsörtölődésre és a morgolódásra. A pozitív gondolkodású emberek döntő többsége nem él

jobban mint az állandóan panaszkodó társaik. A különbség köztük abban rejtezik, hogy feltudják vállalni az élet hozta kihívásokat, megbirkóznak vele. Ha kell, akkor egy lépést visszalépnek, hogy holnap gyorsabban mehessenek előre.

A két véglet között természetesen megtörténhet olyan helyzet és átfonódás is amikor talán még mi sem ismerünk önmagunkra. Úgy gondolom, hogy a negatív gondolkodású emberek könnyebben fordulnak ellenkezőjükbe, hiszen alapvetően bizakodónak teremtett bennünket a Megváltónk, hiszen másképpen nincs is sok értelme az életünknek. Tudnunk kell hinni és bízni abban, hogy van értelme az életünknek, mindannak a jónak és rossznak amit átéltünk és ami még vár ránk.

Nincsenek véletlenek. Minden, ami történik velünk és körülöttünk annak rendeltetése van. Rendeltetése és rendelt ideje. Ha hiszünk ebben, akkor könnyebb lesz mennünk előre. Mindég csak előre. Úgy ahogyan lehet.

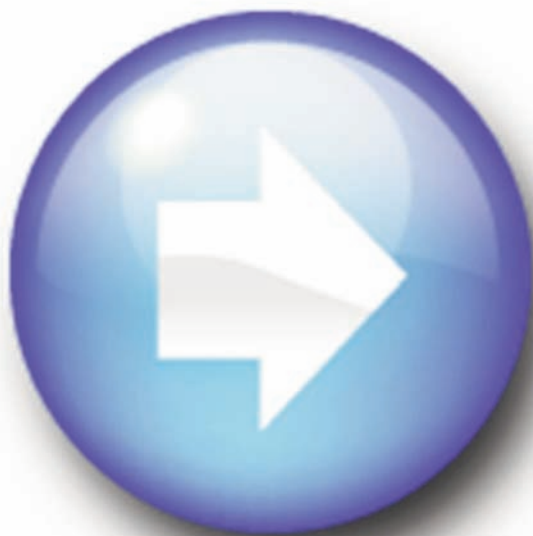
Csak előre - második rész

A bácsfeketehegyi Fecske falu- és havilap olvasói, ha követik írásaimat felfigyelhettek arra, hogy gyakran elkalandoznak a gondolataim. Belegabalyodok valamilyen elvont témába. Könnyen meglehet az is, hogy túlmagyarázom a bennem örökös kérdőjelekként burjánzó mondanivalómat. Mindezt nem szándékosan teszem. Valahogy úgy kerekednek és sokasodnak a mondataim, hogy egyszerűen csak megálljt kell parancsolnom nekik és önmagamnak.

Ezt teszem most is, és nagyon világosan kimondom, hogy próbáljunk meg pozitívan viszonulni önmagunkhoz és a körülöttünk állandóan változó dolgokhoz. Ha így teszünk szebb lesz körülöttünk a világ és könnyebb lesz az életünk. Higgyünk ebben és akarjunk előre menve előbbre jutni. Bízunk abban, hogy sikerülni fog.

Határrendezésről sokadszor

Egyre bizonyosabbá válik, hogy idén őszre átrendeződik a bácsfeketehegyi határ. Befejeződik a határrendezés azon szakasza ami lehetőséget teremt arra, hogy a földtulajdonosok birtokba vegyék a határrendezés elveivel összhangban kijelölt új parcellájukat, vagy par-

celláikat.

Annak ellenére, hogy vannak, akik nem így képzelték el a tagosítást, az ügyfelek döntő többsége a bizottság előtti egyeztetés során elfogadja a megbeszélte lehetséges megoldásokat. Mint minden változásnál itt is vannak többé vagy kevésbé elégedettek. Sokan, köztük én is úgy képzeltem el, hogy legtöbb két-három parcellában tudom csoportosítani a családi és a bérelt földjeinket, de ez nem így történt. Másképpen lesz, mivel a tagosításnak vannak olyan játékszabályai amelyek betartása nélkül talán lehetetlen is lenne, de minden bizonnyal túlságosan időigényes, évekre elhúzódó, és minden tekintetben igazolhatatlan lenne, mire mindenki igényeit, elvárásait kielégítve hozzálehetne látni az újonnan meghatározott parcellák kijelöléséhez.

Mindannak ellenére, hogy az általam megálmodottnál a családjunkban a tervezettnél sokkal nagyobb számú, de az eddiginél lényegesen kevesebb parcellát fogunk ősztől művelni, én elfogadhatónak és lényegében reálisnak tartom a meghatározott játékszabályok betartásával, a tagosítást végzőkkel közösen megtalált megoldást. Tudom, hogy a földtulajdonosok döntő többsége hasonlóképpen éli meg ezt a helyzetet, de azt sem vitatom, hogy vannak elégedetlenek is.

Személy szerint csak azoknak az elégedetlenkedőknek tudok igazat adni, ha vannak ilyenek, akik akarataik ellenére, összességében nézve, rosszabbul jártak mint én. Azokkal nem tudok egyetérteni akik úgy képzelték el, hogy egyéni elképzelésük kieroszakolásával, a játékszabályok mellőzésével, mások kárára, vagy saját hasznukra

aránytalanul kivételezett helyzetbe jutnak a tagosítás során. Tudok igazságtalan, de a jelen helyzetben, és a mostani körülmények között, megoldhatatlannak tűnő helyzetekről, amelyek megoldását, a mindég csak előre jelszó betartásával, a tagosítás lezárta után lehet majd rendezni.

Mindennek ellenére úgy gondolom, hogy holnap is nap lesz. Olyan nap, amely új esélyt fog adni a most megoldhatatlannak tűnő gondok rendezéséhez, a mai sérelmek orvosolásához. Ha nem így lenne, akkor értelmetlenné válna életünk, küszködésünk és kínlódásunk, hogy megmaradjunk és emberhez méltó életet élhessünk ott ahova születtünk. Azon a tájon amit otthonunknak rendelt a Teremtőnk amikor sorunkat meghatározva 1785-ben, 229 évvel ezelőtt, Feketehegy pusztára vezette a Kunhegyesen föld nélkül maradt, vagy kevés földön gazdálkodó hitvalló őseinket, és a családok létszámához, gazdasági erejéhez képest földet mérettek ki számukra. Azt a földet ami ezen a tájon megbékélve önmagunkkal, és a velünk együtt élő más népekkel megtart bennünket, és az utánunk jövő nemzedékeket magyarnak.

Csak előre - harmadik rész

Három a magyar igazság, tartja a közmondás, ezért egy-két gondolat erejéig visszatérek írásom mottójára, ami arról szól, hogy csak pozitív gondolkodással, előre menekülve a gondok elől, az úton talált kihívásoknak megfelelően tudunk eljutni a célig. A cél pedig arról szól, hogy mi és az utánunk jövő utódaink emberhez méltó életet élve magyarok fognak maradni, és minden tekintetben újra gyarapodást biztosító helyzethez jutni őseinktől örökölt, unokáinktól használatra kölcsönkapott szülőföldünkön.

Köztudott, hogy történelmünk során az elmúlt időszakában magyar nemzetünk számtalanszor került végveszélybe, de ennek ellenére minden esetben megtalálta a megoldást amely meghozta számára az újbóli gyarapodás lehetőségét. Ez vár miránk is itt Bácsfeketehegyen, és minden szálláshelyünkön ahova magyarnak születtünk, hiszen örök igazság az, amely szerint a rosszat a jó követi, a hanyatlást a feltámadás, valamint a lélekszámbeli, hitbeli és anyagi erősödés a Teremtő által nekünk rendelt otthonunkban.

Pál Károly

MOTOR. SÁTOR. HÁLÓZSÁK.

Omis. Split. Trogir.

2009 tavaszán, az index fórumon megismerkedtem magyarországi Savage tulajdonosokkal, így hát az újdonsült barátainak ízibe felvettem egy augusztusi tengerparti kikapcsolódás lehetőségét. Persze semmi uniós puhányság, csakis motor, sátor, hálósák alapon. Az idő telt múlt, de mivel a motornak is mehetnéke volt, meg nekem is viszketet a talpam, az augusztus meg messze volt még, a Szuzával közös megegyezés alapján eldöntöttük, hogy mi kettesben, a motor meg én május elsején a szokásos majálistozás helyett, kelet Szerbiában kerüljünk a kátyúkat. Az előző években Lédincén majálistoztunk, ahol az erdei túrázás mindig elengedhetetlen része volt a programnak, ami vonzó is volt, meg minden, de valahogy a hegyi maratont meg akartam hagyni opciónak. Azért meg a motorozás, az csak motorozás. Pontos terv nem volt, szerettem volna megnézni a szendrői várat, meg persze a galambócit is. És úgy kalkuláltam, hogy, ez a program bőven elég is lesz. A mai napig nem tudom hogyan, de úgy, hogy csak magam voltam, és senkire sem kellett várnom, még akkor is sikerült jelentősen késni az indulással. Két nap alatt megnéztem az említett várakat, vadkempingeztem, kerülgettem a szerbiai kátyúkat, gondolkodtam egy gerincbarát kényelmes enduró beszerzésén, és végül is hullafáradtam, piszkosan, de vidáman csaptam ki az oldalszendert házunk előtt. És azzal a határozott tervvel, hogy a Vaskapu és Kelet Szerbia még felfedezésre vár.

Időközben meg megint változott a csapat, Szabi elüzletelte a guzzit, Lujzával meg Katival meg eléggé homályos és mai napig nem tisztázott körülmények között beszéltek meg, hogy velem jönnek, vagy én megyek velük? Hmm...lényeg, hogy ők is érdekeltek voltak a csavargásban. Cole barátomat Adáról meg én beszéltem rá, egy nehéznek egyáltalán nem nevezhető jössz-e kérdéssel. (Cole onnantól kezdve a mai napig elengedhetetlen és levakarhatatlan része a túráinknak. Aminek én nagyon

örülök). Egy bizonyos Danny22 is jelezte a fórumról, hogy jöjjön, azzal a kitételrel, hogy vele valahol lent a horvát parton kell majd találkozni. Hogy hol, meg mikor, azt még sűrű homály fedte. Annyit tudtam, hogy pest megyei, és olyan motorja van, mint nekem. Illetve azt meg én tudattam vele, hogy nagyon költségkímélő módon túrázunk, szinte már csavargó kiskirályok módjára. Tervben szerepelt egy szarajevói bámézkodás mivel útba esett, meg eddig mindig csak keresztül gurultunk rajta, illetve az előző évben felfedezett zsvogoscei kemping lett a célunk. Abban egyetértettünk, hogy majd Split felé haladunk tovább. Éjszaka indultunk a franc se tudja miért, Coleval meg Újvidéken beszélünk meg találkozót. Indulás előtt nem sokkal jött is az sms, hogy késni fog, mert, hogy köd van. Persze-persze, előző este biztos beiszogatott a kis huncutja és nem bír felkelni. Szenttamás után tényleg olyan köd ereszkedett a szép síkságunkra, hogy a csíkot alig láttam, negyven feltett meg halálfélelmem volt.... Hát mi is késtünk rendesen. A ködtől meg átázott az azóta sem beszerzett motoros ruhám, úgyhogy egyfolytában az első túránk rémisztően szép emlékei járkáltak a fejemben. A sikeres találkozó után a bosnyák határ felé vettük az irányt. A zvorniki határ előtt beültünk a már jól ismert csehóba, melegedni meg forró gulyáslevest enni. A nap első sugarai indulásra készítették bennünket, meg hát sok volt még az aznapi terv. Szarajevót megnéztük nagy kapkodva, ettem

híres és drága húsos burekot, ittam hozzá finom szarajevói sört, (brrrr...) valamint megnéztünk egy halom szétlőtt házat, amit szándékosan nem újítottak fel, így emlékezve a háború kevésbé szép oldalára. Nem mintha lenne szép oldala, még ha a győztes fél minden tőle telhetőt meg is tesz, azért, hogy a saját igazságát állítsa be egyedüli igazságként. Továbbálltunk, és estére már a zivogoscei kempingben ittuk a Karlovacsót. Persze bolti áron. A határon nem álltunk sorba, nem szoktunk és nem is fogunk. Ezért van az, hogy bármelyik határon egy több órás várakozási idő motoron, max. tíz perc. Ja persze nincs finom klíma az autóban, ha esik, ázunk, de valamit valamiért. A sátorlapon, sörrel a kézben jöttem rá, hogy Lujza szeret pakolni, (csak ennek tudhatom be sötét gondolatait), és nem olyan minimál motoros, mint én, mert ő hozott kávéfőzőt, összecukható rostély sütőt, hangfalat,

mp3as lejátszót, akkumulátoros matracfűvőt, bögrét, evőeszközt, meg egy akkora sátort, amibe a még VFR is elfért. Este otthonról hozott, oldaltáskában útközben lecsepegtetett, grillszéken sütött csevap volt a menü, ami valljuk be őszintén nagyságrendekkel jobb volt, mint a pástétomos kenyér. A fejedelmi lakoma kora hajnalig tartó beszélgetésbe torkollott, úgy-hogy másnap tényleg szó szerint pihenéssel telt el a nap. A kemping hozta a formáját, üzlet bent, normális árakkal, hűvöst adó fák a tengerparton, kék tengervíz, tisztaság. Jól éreztük magunkat. Harmadnap megindultunk Makarska felé, az utolsó jobboldali benzinkútnál várt Danny22, vagyis ezt írta sms-ben. Gondoltam arra is, hogy a pesti srácok viccelődnek, és jól átvertek, nem is lesz ott senki, én dilis jugó, meg csak hadd keressenem Danny22-őt. A motor

dübörgött alattam (imádom a hangját), a fejem megtelt sós tengerillattal, tudjátok, napsütés, lányok stb. Ők meg a pesti panelban negyven fokban, Kiszeltündés naptárat nézegetnek, jobb híján. Akkor ki is ver át kit? Haha. Na, legnagyobb meglepetésemre ott volt Danny22, aki mint kiderült valójában Dénes, és személyében az egyik legjobb motoros barátomat ismerhettem meg. Egészen addig azt hittem mi vagyunk a kemény, bevállalós motorosok, de Dénes, aki a budai hegyekben lakik, egy „hátsófertályal” lejtött Makarszkaig, majd miután megtehetette volna, hogy ötcsillagos szállodában dorbézoljon, nemes egyszerűséggel a motor mellett aludt hálósáokban. A kötelező egymás motorjának megtekintése után találtuk egy hátsó udvart, amire ráfogták, hogy kemping. Mi voltunk csak, és ez nekünk tökéletesen megfelelt. Nem terveztünk sok napot itt tölteni, Trogir vonzóbbnak tűnt, de persze azért egy kis turistáskodás nekünk is belefért. A tenger vize személy szerint nekem nem tetszett, itt folyik bele a tengerbe a Cetina patak. Egy kicsit Balatonos beütésű. Na, ennek ellenére úsztunk egyet, csak idegesítően sokat kellett begyalogolni a vízbe, mire elértük a merülési mélységet. Este megnéztük az omisi bazárt, meg felmáztunk a várba. Egy élmény volt a sok keskeny kanyargós lépcső, a legvégén már csak egy vaslétra maradt, de megérte a fáradságot. Omis éjszakai látványa hevert a lábunk előtt, a tengerrel, meg a Cetinával, igazi hangulatvilágítással. Pár év el fog múlni, mire elfelejtem a retinámba égett gyönyörű éjszakai képet.

Folyt.köv.
Horkai Gábor

„AZ ÍJÁSZATOT CSAKIS SZÍVVEL-LÉLEKKEL ÉRDEMES ŪZNI”

Beszélgetés Molnár Jenővel, a Bácsér Szabad Íjászegyesület tagjával a terep íjászatról és a sportág iránti érdeklődésről

Fiammal...Molnár Arnold-Bácsfeketehegyi meggy napok-bemutató 2014

Második nyílt 3D Országos Bajnokság Beograd-Avala-2014.05.10

Molnár Jenő elmondása szerint édesapja keltette fel érdeklődését az íjászat iránt, amikor gallyból szerkesztett neki egyet. 3-4 éves lehetett ekkor. 7 évesen már maga faragta meg a saját íját, amit az idő előrehaladtával mindig magához mérten tökéletesített.

Sokáig csak hobbiként tekintett az íjászatra. Mióta versenyzik aktívan terep íjászatban?

2013.10.20.-3D Országos verseny Hungária-Szekszárd,

2010-ig hobbi volt számomra az íjászkodás. Ebben az évben részt vettem a bácsfeketehegyi és a bácskossuthfalvi Kun napokon. Bácskossuthfalván bemutatóval egybekötött versenyt tartottak ősmagyar gyanta íj-utánzattal, ahol sikerült a társaimat magam mögött tudnom. Így a serleg Bácsfeketehegyé lett. Ezután 2011-től Kórizs József sugallatára kezdtem el versenyszerűen íjászkodni. Pályafutásom három éves múltra tekint vissza. Ez idő alatt számos oklevél, könyvjutalom, 20 arany-, 5 ezüst- és 2 bronzérem, valamint egy aranyserleg boldog tulajdonosa vagyok.

Melyik eredményére a legbüszkébb, és van-e példaképe ebben a sportágban?

Sokat köszönhetek Szalma István íjászbajnoknak. A mai napig felnézek rá, mint emberre és sporttársamra. Ő az a személy, aki megalakította és vezeti a Bácsér Szabad Íjászegyesületet illetve a tehetséges sporttársakkal ismertette az egyesületet.

Saját eredményeim közül hármat emelnék ki, amelyek büszkeséggel töltenek el. 2012-ben és 2013-ban Szekszárdon az őszi 3D Országos Íjászversenyen első helyezést értem el. Itt volt alkalmam először tradicionális magyar íjjal lőni, tavaly pedig 45 fontos vadászflekkes sportíjjal értem el nagyon szép eredményt a saját kategóriámban. Idén Belgrádból aranyserleggel tértem haza, az Avalán szervezték meg az Országos 3D versenyt.

Bács-Szabad Íjászegyesület egy csoportja Szalma István vezetésével 2012 Temerin

Télen se nem unatkozunk 3D(gumi állat figurákon) teremverseny

Hogyan zajlik le egy terep íjászverseny?

Az íjászatot csakis szívvel-lélekkel érdemes űzni. Minden verseny megérdemli az élménybeszámolót. Szemléltetőül talán elmondanám egy verseny látképét. Benevezéssel indul, ilyenkor találkozunk a sporttársakkal, ismerkedünk a tereppel, bemelegítünk. Ezután köszöntik a versenyzőket, és csoportokra osztják fel őket, majd megkezdődik a versenyzés. Minden célpont számozva van, 2-szer 12 célpont van felállítva függetlenül attól, hogy 2D (állat képek), 3D(gumi állat-madár figurák) vagy fild(körök) a célpontok. Az öröm íjászaton kézi rajzok, mozgó célpontok, lóhátról való célzás teszi változatosabbá a verseny tartalmát. A csoportok egymást követik, és tagjaik párosan lőnek a kijelölt célpontra a gyorsabb előrehaladás érdekében.

Minden csoportnak van egy írnoke, aki táblázatba írja a versenyző találatait, amit a legvégén összegez és a versenyző az aláírásával hitelesít.

Mindezt a bizottság összegzi és véglegesíti míg a

2014.01.12. Cserevenka- Országos 3D(gumi állatfigurák) Teremverseny

versenyzők ebédelnek, majd az ünnepélyes eredményhirdetéssel zárulnak a versenyek.

Mekkora az érdeklődés falu szinten az íjász sport iránt? Illetve hány évesen kezdhetnek a gyerekek ezzel a sporttal foglalkozni?

Amire büszke vagyok az elért eredményeim mellett, hogy a fiamat, Molnár Arnoldot tavaly nyártól magam mellett tudhatom, oktathatom ebben a sportban. A röpké egy év alatt begyűjtött néhány oklevelet és egy bronzérmét is. A gyerekekkel való foglalkozást 5-6 éves kortól ajánlom. Sajnos Bácsfeketehegyen érdeklődés nincs iránta, annál is furcsább mivelhogy nyilas nemzet vagyunk. Nem így Bajsán és Bácskossuthfalván, ahol megalakult a Káliz Szabad Íjászegyesület főleg gyermekek számára. Az érdeklődés valamint az eredményeik igen szépek az iskolások között.

Drága sportnak mondható-e az íjászat a sportkellékek tükrében?

Az íjászat igen drága sport. Kellékeink: az íj, nyílvesző, nyíltartó, nyíltáska, karvédő, íjászkésztyű, nyílfogó, lőlapok, a klub meze, tagsági díj stb.

Végül mondjuk el miért nevezik az íjászat e válfaját terep íjászatnak?

A terep íjászat versenyeit erdőben, folyók mellett és mezőn szervezik meg, vagyis nagy területet kell a szervezőknek biztosítaniuk. Nagyon fontos tényező illetve szabály a fegyelem, és erre a bírók is ügyelnek és figyelmeztetnek.

sza

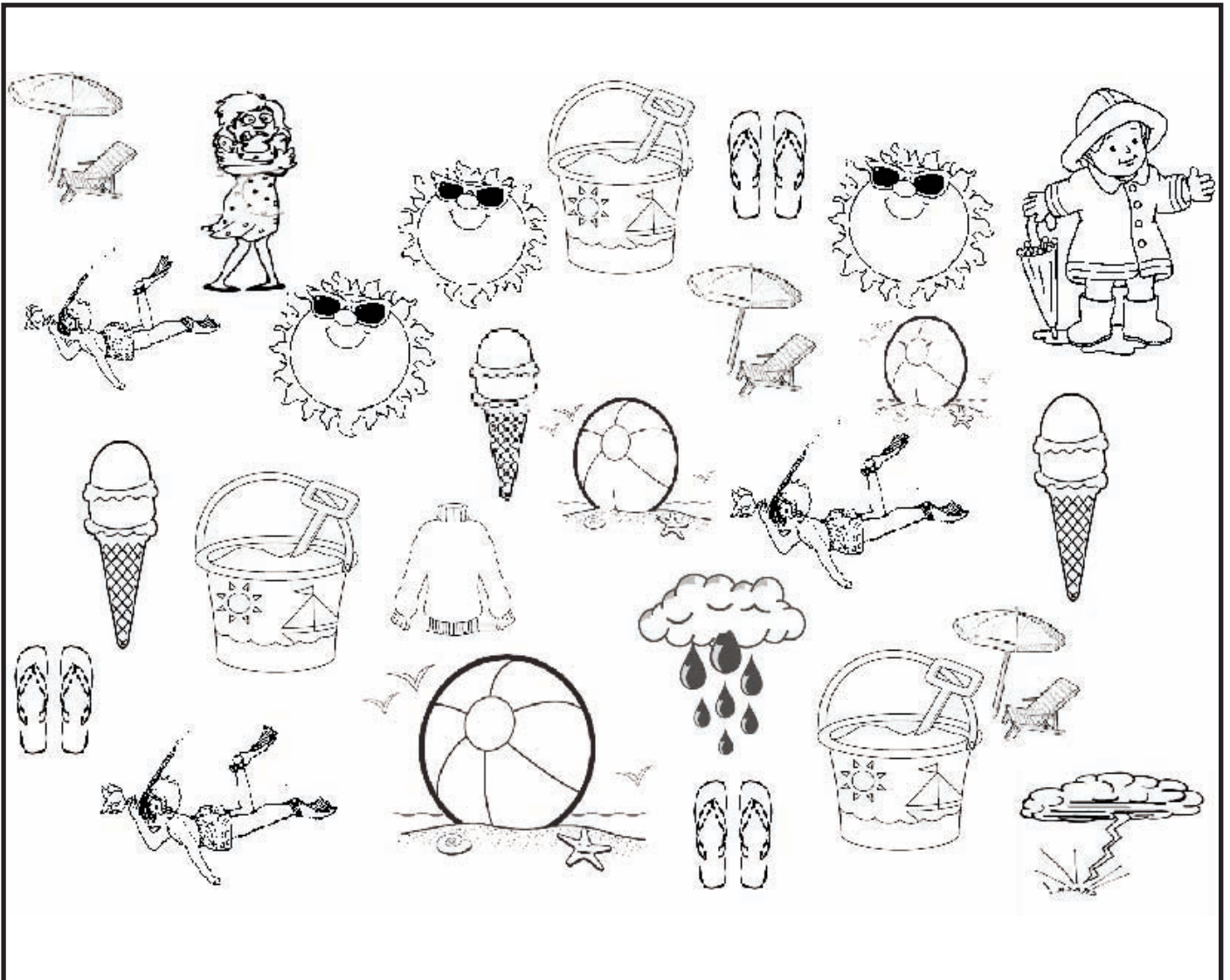

Nati kuckója gyerekeknek

Kedves gyerekek!

Remélem mindenki nagyon jól érzi magát a hosszú szünidő alatt. Az időjárás sajnos kicsit zord tréfát űz velünk mostanság, de ez ne rontsa kedveteket. Tudjátok mit találtam ki? Hívjuk együtt vissza a nyarat a következő rejtvény segítségével:
Színezzetek ki mindent, amiből 3 darab van!

Kormos Ludrován Natália

ÉLELMISZER ADALÉKANYAGOK

Az antioxidánsok késleltetik az élelmiszerek oxidáció okozta romlását, a zsírok avasodását és a gyümölcsök barnulását. Az emulgánsok a többfázisú élelmiszerek összekeverését teszik lehetővé, pékárukba,

tartósítószerként gátolják a penészgombák és a baktériumok növekedését, ezzel növelik az élelmiszerek eltarthatóságát, de egyben elősegítik a gombamérgek (mikotoxinok) képződését.

desszertekhez, öntetekhez keverik. A színezőanyagok segítségével az árú tetszetőssé és étvágygerjesztővé válik. Elsősorban az édességekhez, üdítőitalokhoz, szörpökhöz és égetett szeszesitalokhoz alkalmazzák. Az aromák és az íz javítók kellemes ízt és illatot kölcsönöznek az élelmiszereknek. A természetes aromákat legtöbbször növényekből, fizikai eljárással vonják ki. Pl. növényi olajból almaaromát, ricinusolajból őszibarack ízt vagy egy gombafajtából kókuszamatot készíteni. A

A savszabályzók az élelmiszereknek kellemes savanykás ízt kölcsönöznek, egyben tartósítanak is. Édesítőszerként használnak elsősorban a diabetikus termékek ízesítésére. Sűrítőanyagokkal az élelmiszer átlagát javítják és zselésítenek, ami főként a lekvárok, a sajtok, a húskészítmények, a pudingok, a fagylaltok a habok- esetében fontos.

Kórizs József

A megtört szívről.

Lapozgatok a Szívgyógyászati kongresszus kölcsönkapott új évkönyvében, azzal a nem titkolt céllal, hogy olyan témára bukkanjak, ami felkeltheti a Fecske olvasóinak érdeklődését. Ezeken az összejöveteleken nem szokás a szív szót kiejteni másképp, mint latinul cor-nak, esetleg angolosan cardiac muscle-ként (szívizom) említeni. Az pedig végképp rendhagyó jelenség, olyan kifejezést találni, amellyel a köznép illeti a váratlan érzelmi megrázkódtatásba belebetegedett embert. És láss csodát, immár másodízben bukkanok rá az orvosi szakirodalomban a „megtört szív”-ről szóló komoly tanulmányra! No persze, az elkeresztelés már itt is lezajlott, Tacokubi miokardiopátiának említik japán felfedezője után, de idézik még szemérmesen a népies „meghasadt szív”, „halálra ijedt”, vagy a költői hangzású „megtört szív” kifejezést is. Mintegy két éve olvastam az első tudósítást erről a tünetegyütesről, a sajtó is beszámolt róla. Röviden szólva, olyan érzelmi összeomlásba, lelki csődbe került emberi sorsok következményeként kirobbanó betegségről van szó, amelyet nem egyszer látunk szűk környezetünkbe, amelyről sűrűn hallunk, sőt néha magunk is a sodrásába jutunk. Szeretteink váratlan elvesztésekor átértzett lesújtó lelkiállapot az előidézője, lehet azonban az elfojtott, tudatunkban lerakodott ismétlődő stressz-hatás, vulkányszerű robbanásának a jele. Azért nyúlok magam is ehhez a témához, mert az elmúlt 3-4 évben újabb felismerésekkel gyarapította ezt a betegséget az orvosi kutató-gárda. De ez csak az egyik ok. A másik, talán a lényegesebb: egy évszázadok óta a népkán élő állapotra, amelyen, - hogy mai kifejezéssel éljek - „nem volt fogás”, csupán költői képnek vagy női túlzásnak tekintették, ráismert az orvostudomány, immár élő, valós tényként kezeli, fizikai meghatározásokkal gazdagítja. Ez a második tanulmány már rámutat a betegség okaira, s a kezelésre is tanácsot szolgál. Ezek után, úgy érzem, nincs mit tenni, elnézést kell kérni mindazoktól a valaha élt hölgyektől, akik arra panaszkodtak (mindhiába), hogy mindjárt meghasad a szívük. Mert lényegében női betegségről van szó a vizsgált 8.000 beteg közül, alig találtak 100 férfit ezzel a panasszal. Semmi köze a depressziós állapotokhoz, amely krónikus és látható szervi elváltozást sem okoz. Akut megbetegedésről van szó, amelynek veszélyessége két hétig valóban súlyos kimenetelű, néha halálos is lehet.

A kiváltó okokról már szóltam, azonban az újabb kutatások pontosítanak; kiemelik, hogy a halálesetek 80%-át a váratlan csalódás okozza egy olyan személytől, akit a legmeghittebb, legintimebb barátoknak, társnak tartottunk. Letisztázta a szakma azt a lényeges és váratlan külön-

seget a férfi és a női szív felépítése között, amelyről mindmáig nem volt tudomásunk. Eddig is tudtunk ugyebár, jó néhány igen kirívó különbözőségről a két nem között: a hallás teljesen más a két nemnél. Édesanya hangját először a lány gyermek ismeri fel s a férfiaknál 30 éves kortól beindul a lassú süketülés, amíg a nők megtartják jó hallásukat a menopauzáig. A nők immunrendszere erősebb, védettebbek a fertőzésektől. Az epéjük összetétele eltérő a férfiaktól, ezért hajlamosabbak az epekőképződésre. Az agy felépítése pedig egy egész sor különbséget von maga után: a nők érzékenyebbek, amit legjobban Marilyn Monroe fejezett ki naplójában: „sírj és neved bárhol és bármikor kedvedre”- írta a nőies vonásokban nem szűkölködő díva. A nők egyszerre több dologra is tudnak figyelni, színesebbek és részletesebbek a beszédben, de térlátásban, térbeli tájékozottságban abszolút győztesek a férfiak. Az eltérő izomerő, a csontok és a nemi identitást nyújtó hormonális különbségeket mindenki ismeri. Amit nem tudtunk eddig a női szívről, Dr. Deshmukh, a Washingtoni Orvosi Egyetem laboratóriumának vezető orvosa közölte tanulmányában: a női szívben kevesebb az adrenalin receptor –állapította meg az orvos. Ez a férfiakhoz viszonyított újabb különbség rávilágít a meghasadt szív tüneteire. A stresszhelyzetekben az adrenalin segíti át szerveinket: emeli a vérnyomást, tágítja a hörgőket, növeli a szívverést, több oxigénnel látja el agyunkat. Elősegíti testünk „fuss vagy üss” védelmi reakcióját. Mivel a női szív szűkösebben és lassabban fogadja be az adrenalint, szívük kevésbé tud felkészülni a váratlan érzelmi sokkra s így megtörténhet, hogy a hirtelen jött nagy teher alatt működése károsul vagy összeomlik. Leesik a vérnyomás, nehezebbé válik a légzés, az agy oxigénhiányos lesz, s ha az inger túl erős, a test sokkos állapotba jut, az érintett személy eszméletét vesztheti, összeeshet. **A költeményekben, szavakban, dalban oly sokszor emlegetett „megtört”, „meghasadt szív” tehát valós orvosi kategória, gyógyítandó és gyógyítható.**

A terápia ezek után magától adódik: vészhelyzetben segít az adrenalin-oltás, emellett a beteget 2 hétig idegcsillapítókkal kell ellátni, ha lehet injekciókban.

Milyen igaza is volt a mi Kálmán Imréneknek! Talán még néhány férfi olvasómat is sikerül rávennem, hogy együtt dúdoljunk, **főleg pedig megértsük:** „a nő szívét ki ismeri, ezer csodával van teli”. Ebből ugyan már nem lesz Eurovíziós dal, de üsse kő, a miénk, szeretni még attól lehet.

Dr. Kerekes József

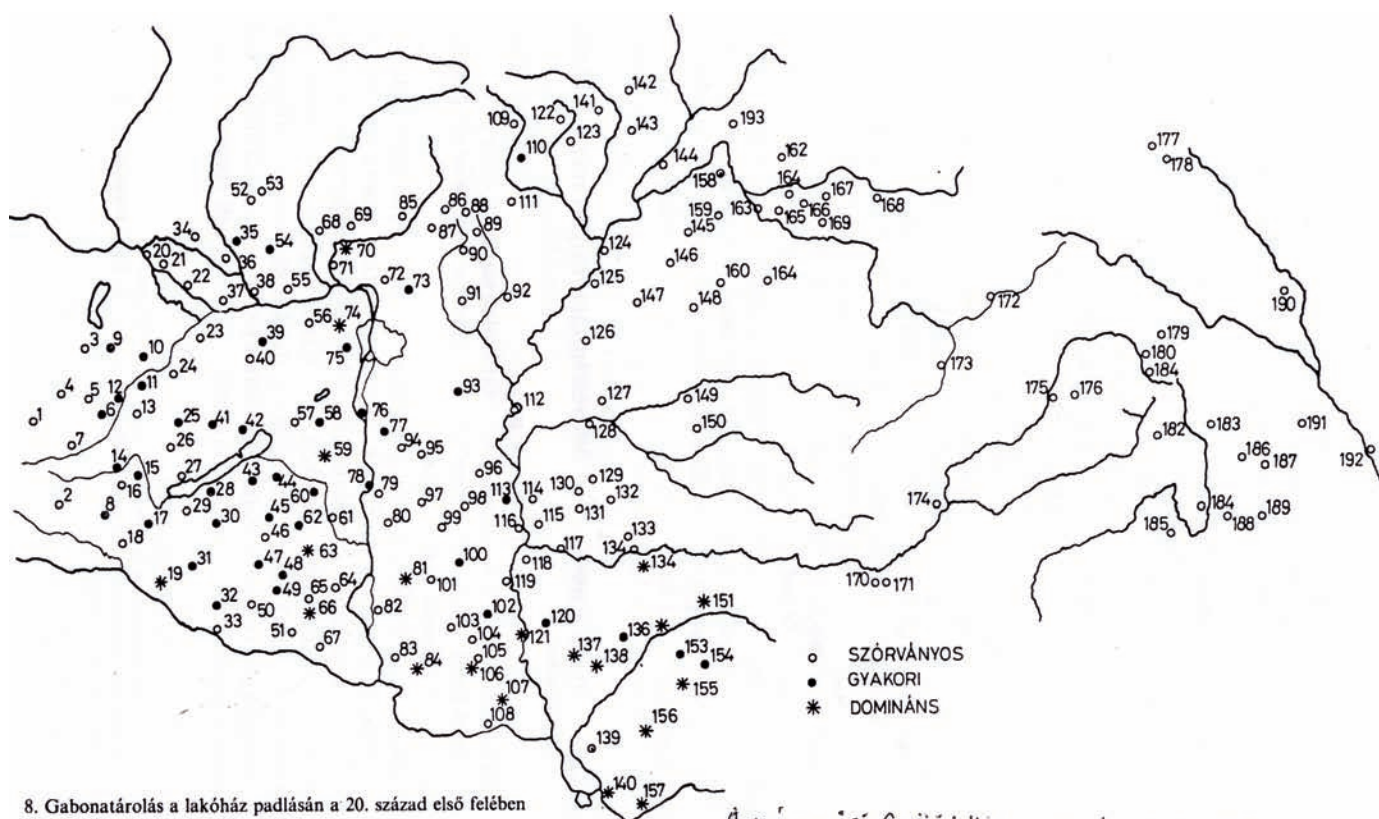
Gabonátárolás a lakóház padlásán (1987)

-Füzes Endre-

A gabonaszáknál jóval nagyobb jelentősége volt a gabona tárolásánál a lakóház padlásának. A padláson való tárolás lehetősége azonban szoros összefüggésben volt mindig, és a nyelvterület minden részén a népi építészet fejlettségével, ezen belül a lakóépület fejlődésével, alakulásával. Több adatunk van arra, hogy a 17. században a földesúri majorságokban különféle épületek padlásán tárolják a gabonát (nem tudni edényben vagy edény nélkül).

A padláson való tárolás adataink szerint elsősorban középparaszt-gazdaságokban került előtérbe, ahol a termés mennyisége meghaladta a hagyományos edények befogadóképességét, de különálló épület, magtár építését nem indokolta, ilyen befektetés nem lett volna rentábilis.

Mint már utaltunk rá, a padláson való edény nélküli tárolás szorosan összefüggött a lakóház állapotával, a

8. Gabonátárolás a lakóház padlásán a 20. század első felében

102. Csantavér Füzes Endre, 103 Pacsér Csabog Zs., 104 Topolya Boros Rózska (Kishegyér Matijevics Lajos), 100 Bácsfeketehegy Füzes Endre, 107 Temerin Füzes Endre, 108 Pinos Füzes Endre
gyűjtés 1965 a Magyar néprajz kiadványában Bácskai településekre

A néprajzi gyűjtők neve, és a település neve

Paraszti gyakorlatban a padláson való edény nélküli tárolás igénye a gabonakonjunktúra idején jelentkezett, a 19. század utolsó harmadában vagy a század végén, amikor az eladdig használt edények vagy épületek már nem voltak elégségesek a kicsepelt ag raktározására, s korszerű rekesztékek vagy magtárak építésére különböző okokból nem került

felhasznált építőanyagok szilárdságával, az anyagok és szerkezetek teherbíró képességével, az egész építmény statikai állapotával. Amíg teherhordó falak, teherbíró födéme nem épültek, amíg a füstelvezetés megoldása tiszta levegőjű padlásteret nem biztosított, amíg a tetőhéjazat száraz és kiegyenlített hőmérsékletű padlás kialakítását nem tette lehetővé, addig a

gabona padláson való tartós raktározásáról nem lehetett szó. Hozzátehetjük, hogy igényes tárolásról van szó, hiszen a mondott időszakban a felvevő bel- és külföldi piac igényessége miatt a gabona minden károsodás nélkül tárolása már elengedhetetlen követelmény volt.

A padláson való tárolás a magyar nyelvterületen - korábbi szórványos előfordulásoktól eltekintve - akkor és ott kezdett elterjedni, ahol kétféle igény: a gabonarakasztás szükségessége és a korszerűbb lakóépület iránti igény találkozott, és az igény kielégítésének sem gazdasági, sem társadalmi akadályai nem voltak. A padláson való tárolás gyakorlata a 19. század utolsó harmadában kezdődött, elsősorban a gabona-monokultúra területein, majd kisebb-nagyobb fáziseltolódásokkal követték ezt a gyakorlatot más tájak is, tegyük hozzá mindjárt, hogy különböző mértékben.

A padláson való tárolás jellemző és domináns módja az volt, hogy a megfelelő tartószilárdságú, füsttelent és száraz padlás egy részét simára tapasztották, a gabonát erre a részre kupacba öntötték vagy elterítették. A kupac neve garmada, rakás, határ (Várong) vagy csomó. A rakást időnként lapáttal megforgatták, szellőztették. Általános volt, hogy a gabonacsomót élére állított deszkákkal kerítették be, így akadályozva meg a gabona szétszóródását. Nyugat-Dunántúlon alakult ki elsősorban az a gyakorlat, hogy a gabonarakaszt két sor téglával vagy mintegy másfél arasznyi sárból rakott fallal kerítették be, illetőleg ezekkel a falakkal a padlástér egy részét rekesztékekre osztották a különféle gabonafajták rak-

tározására. A Kiskunságban, illetve a nyelvterület déli részén több helyütt már a lakóház építésekor gondoltak a padlástér ilyen irányú hasznosítására, a padlástér 60-100 cm fallal és emelt tetővel magasztották fel. A falon általában szellőzőnyílásokat vág- tak. A teherbíró, statikailag szilárd födémre sározott vagy deszkázott rekeszeket építettek, így jelentős mennyiségű gabona korszerű raktározását biztosították.

A padláson való edény nélküli gabonátárolás 20. századi gyakorlatáról készítettük a 8. térképet. Ennek tanúsága szerint szórványosan így raktározották a gabonát a nyelvterület több részén, elsősorban a palóc vidéken, a szatmári részeken, a Kiskunságban, Békésben és Székelyföldön. A lakóépület fejlődésével statikai és szerkezeti állagának kedvező alakulásával párhuzamosan jelentős padláson való tárolással kell számolni a legutóbbi 60 évben a Dunántúl nyugati és dél részén. Végül a padláson való edény nélküli tárolás domináns ebben az időben Somogy, Tolna és Baranya megye néhány községében, továbbá általában a Bácskában és a Bánságban. Gyakori ez a tárolási forma Budapest környékén is.

A padláson való edény nélküli gabonátárolást, a gabonásrekesztékekkel együtt, a paraszti áruterelés kiszélesedése következményének kell minősíteni. A megnövekedett terméshozam sürgette a tárolás kérdésének megoldását, amire - elsősorban a Dunántúlon és a nyelvterület déli részén - a lakóház átépítése, technikai, szerkezeti fejlődése nyújtott lehetőséget a 19. század utolsó harmadában, illetőleg az azt követő évtizedekben. Ez a gabonátárolási mód elsősorban közepes nagyságú parasztüzemek raktározási gondjait oldotta meg, a padláson való tárolás a jelzett időszakban főleg ezekre az üzemekre jellemző. Hangsúlyozni kell azonban e raktározási móddal kapcsolatban is, hogy a különféle gabonátárolási megoldások egyidőben éltek egymás mellett. Amennyiben például a faluban a padlás domináns tárolóhely volt, ugyanabban az időben a különböző nagyságrendű háztartásokra - zömmel gazdasági okok miatt - a gabonásrekeszték, a gabonásláda vagy- edény volt a jellemző.

Közzéteszi: Bordás Attila

FECSKE TOLL

ÁLMODTAM NYARAT

Álmodtam nyarat,
szálltak a madarak.
Tengeri levegőt éreztem,
ózdondús, fenkölt.
Sós vize cseppekben
érintette ajkam,
de nem enyhítette szomjamat.

Álmodtam nyarat,
szálltak a madarak.
Homokba süppedt a lábam
s csak álltam,
a labirintusból a kivezetőt
nem találtam,
eltévedtem a hatalmas homok-
várban.

Álmodtam nyarat,
szálltak a madarak.
Felhőkön ültem,
örömmámorban fürödtem.
Amint a magasról lenéztem
rögtön fel is ébredtem,
elrepültek a madarak
és én nem élveztem tovább a
nyarat.

Bácsi (Vajda) Sára

NYUGALOM ÉS VIHAR

Mikor egy pillanatra megálllok,
soha nincs teljes csend,
mindig ott motoszkál valami,
valami apróság.
Mindig suttog a világ,
körbefon a láthatatlan háló.
Talán nem is létezik a csend,
hisz soha sem találok.
Még az álom is hangokkal teli,
pihenés csak a látszat.
Mindig van valami,
valami apróság,
valami csekélység,
de mégis rám telepszik.
Valami átsuhan mohón,
a gondolatok tengere felmorajlik,
a tiszta víztükör csupán csak illúz-
ió.
Vajon mi csitíthatná?

Lágyan ringatózik a víz,
majd hirtelen vad vihar támad.
Ki tudhatja, hogy a szelet mi hajt-
ja?
Csendes folyam,
vagy háborgó óceán.
Mindegy is,
hisz van valami apróság,
mindig van valami.

Verbászi Hajnalka

ANYAKÖNYVI HÍREK Újszülöttek

Huszka Leopold Anasztázia és Huszka Jakab
kislányuk **Szófia**

Hajvert Ákos és Hajvert Lódi Andrea kislányuk
Janka

Török Bálint és Zsaklina kislányuk **Nikoleta**
Túri Viktória és Tihamér kislányuk **Lia**

Krasnići Tijana és Eljmi kisfiuk **Emir**
Mustafa Šermina és Zorjani Adnan kisfiuk

Mejreme

Đukić Tihomir és Bojana kisfiuk **Marko**

Elhunytak

Krstić D. Slobodan június 3, 80 évében
Kollár Gizella szül. Dobi Gizella
június 7, 60 évében
Kuntity Julianna szül. Fenyvesi Julianna
június 14, 80 évében
Obradović M. Draga június 26, 90 évében
Nikola Dapčević július 25, 66 évében
Dorogi Klára szül. Kádár Klára
július 31, 97 évében
Bancsi Dezsőné szül. Bordás Zsófia
július 26, 75 évében
Marević D. Darinka augusztus 3, 85 évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehely, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Benedek Miklós, Hajvert Lódi Andrea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Kormos Ludrován Natália, Nagy Zita, Nagy Erzsébet, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Szabó Andrea, Szukola Béla, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Szabadkán a Grafoprodukt nyomdában 2014. augusztus.

СР - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матне српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehelyi havilap / szerkesztő Bácsi Róbert.
- 1. évf., sz. (2004) - Bácsfeketehely: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. - Illusz.: 30 cm

Meseclan.

ISSN 2217-9706

COBISS SR-ID 201634567

